

Les tradicions humanes

Dv, 22/05/2015 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Es respiren aires de confrontació (Mc 7,1-13). Fariseus i alguns mestres de la Llei observen que alguns deixebles de Jesús no observen certes tradicions (rentar-se les mans ritualment abans de menjar, fer les ablucions en tornar del mercat, rentar vasos i gerros...). Fan una pregunta acusatòria a Jesús: «Com és que els teus deixebles no segueixen la tradició dels antics, sinó que mengen amb les mans impures?» Jesús, a partir d'una cita del profeta Isaïes, els acusa d'hipòcrites, perquè honoren Déu amb els llavis, però en mantenen allunyat el cor. La doctrina que ensenyen es basa en preceptes humans. Comportaments mecànics, repetitius, ritualistes... sense fons, sense entranya, sense consciència.

Jesús fa dues denúncies. Primera, que donin prioritat a les tradicions dels homes per sobre dels manaments de Déu. Una lectura profunda d'aquest principi permet afirmar un fet evident: viure a la llum de l'evangeli implica, en determinades circumstàncies, superar ritus, tradicions i costums. Un exemple: l'esclavitud és contrària a la Paraula de Déu, però la tradició es mantenia vigent com una pràctica assumida de manera acrítica. Encara avui existeix en alguns indrets. Quantes coses són acceptades per les tradicions dels homes i s'oposen en realitat als manaments de Déu! Per tant, danyen també un mateix i els altres.

Segona, desfer-se dels manaments de Déu en nom de la tradició. Un exemple: l'afany de poder i de domini sobre els altres pobles impulsa, en alguns casos, les guerres de religió. Amb tot, en aquest cas es crebanten dos manaments divins: no mataràs i no et prendràs el nom de Déu a la lleugera. Mai no es pot utilitzar Déu per justificar una guerra. Jesús posa el cas de qui sostreu els béns als seus pares per lliurar-los a Déu, i així oblida atendre el seu pare i la seva mare. I afegeix: «De coses com aquesta, en feu moltes.»

El fariseisme es recolza en la lletra, la formalitat, l'aparença. Ignora el fons, l'essència, el valor profund de les coses. D'aquesta manera, es cau en la hipocresia i en la falsa superioritat moral sobre els altres. La pràctica tradicional del dejuni no es resol amb signes externs de compunció i amb vestits de sac, com alguns acostumaven a fer. El Senyor, a través del profeta Isaïes, diu que el dejuni que el complau és el «que allibera els qui han estat empresonats, deslliga les corretges del jou, deixa lliures els oprimits i trosseja jous de tota mena. Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, vesteix el qui va despullat. No els defugis, que són germans teus! Llavors brillarà com l'alba la teva llum, i les teves ferides es clouran en un moment» (58,6-8). Amor i solidaritat enfront de formulisme buit. Essència enfront d'ego. Ésser enfront d'aparença. Manaments de Déu enfront de tradicions humanes. Sense hipocresies ni enganys.